

Стара майка се прощава със сина си.

Прощавай, синко, много здразъ,
Едничка рожбо на свѣтътъ;
Така сѣдбата намъ направи —
Синъ съ майка да се раздѣлятъ.

Това ли чакахъ азъ отъ тебъ,
Откакъ си още малъкъ билъ,
Та сега въ мойто старо врѣме
Въ пѣтъ дълъгъ си сѣ наредилъ?

Въ страни ти чужди ще да идешъ,
Кждѣ ти сочи съвѣстѣта,
Свѣтътъ и хората да видишъ
И да си търсишъ тамъ честѣта.

Но мислишъ ли ти, рожбо мила,
Че ще да имамъ азъ покой,
Кога отъ старостъ и безъ сила,
Любезний образъ спомня твой?

Ако да видя буря страшна
Съсъ силенъ дѣждъ да зазали,
То моята душа нещастна
Отъ страхъ ще скоро затрепти.

Ако трѣскавицата слушамъ
И страшенъ гърмелъ да гърми,
То азъ съ страхъ голѣмъ ще думамъ:
Ахъ, сега дѣ ли е синъ ми?

Когато овцетѣ заблѣятъ,
Играятъ, тичатъ по поле;
Когато птичкитѣ запѣятъ
Подъ синьо-ясното небе,

Ще думамъ азъ: Ахъ птички, овци,
И вий си имате дѣца
При васъ играятъ ваш'тѣ рожби,
Но мойта въ чужда е страна!